

det Hele falde. Den Agitation, som den ærede Ministers Tilhængere har brugt, den gjælder nu ikke længer. Jeg siger, det er glædeligt, at vi ere komne i alt Fald saa vidt. Der er ingen ny Ret skabt ved Høiesteretsdommen, indrømmer den ærede Minister; Mening staar mod Mening for som efter denne Dom. Den ærede Minister har sin Mening, men det er ikke afgjørende for os; vi have samme Ret, som vi hidtil have haft til at hævde vor Mening. Men der er en Yttring af den ærede Minister, som jeg skal gjøre et Par Bemærkninger til. Han benægtede, at en foreløbig Lov kunde have bindende Virkning i Forhold til Borgerne uden tillige at have denne Virkning i Forhold til de Lovgivende Faktorer. Han paastod, at det var selvfølgerligt, at Lovens Virkninger vare ens. Men hertil svarer jeg, at det skylder den ærede Minister os Bevis for. Høiesteretsdommen har kun afgjort een Ting, den nemlig, at foreløbige Love kunne gjøres anvendelige lige overfor Borgerne; det er den ærede Ministers Sag at føre Bevis for, at de tillige ere bindende overfor Rigsdagens Afdelinger. Dette Bevis er ikke ført og kan ikke føres. I alt Fald maatte da den ærede Minister begynde med at imødegaa, hvad en af hans juridiske Kollegaer ved Universitetet har doeret i sin Statsret, nemlig at en foreløbig Lov er bindende overfor Borgerne, men i Relation til Rigsdagen træder frem som et Lovforslag. Denne Forskjel er altsaa ikke noget Nyt, som jeg finder paa; men den er anerkjendt af Mænd, som efter den ærede Ministers egen Mening maa antages at have et endog særlig forstandigt Skjøn over disse Spørgsmaal. Naar da den ærede Minister taler om at gaa til Rigsretten, saa vil jeg tilstaa, at jeg begriber ikke, hvorledes dette ofte brugte Argument kunde komme frem i denne Forbindelse. Thi jeg antager da ikke, at den ærede Minister mener, at der af den Omstændighed, at man ikke har faaet Dom paa sig til at være forpligtet til Noget, skulde følge, at man er forpligtet til Noget. Hvis man ikke vil gaa ind paa denne lidet logiske Slutning, falder under denne Diskussion Henvisningen til Rigsretten fuldstændig bort.

Jeg vil nu kun konstatere dette, at vi fra Justitsministerens Side have hørt, at al den Tale om, at Høiesteretsdommen af 15de Oktober 1886 har forandret Tilstanden for Folkethinget, er en Tale, som ikke har noget paa sig. Det har glædet mig, at den ærede Krigsminister har været til Stede og har hørt dette; thi naar vi komme til Gendarmbevillingen, vil baade den ærede Minister og vi Andre kunne profetere af, hvad vi nu have

hørt af Provisoriernes egentlige Defensør, den ærede Justitsminister.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal med Hensyn til det af den sidste ærede Taler Fremhævede sige, at jeg ikke har udtalt de Konklusioner, som han uddrog af mine Ord, og jeg skal henvisse derom til Rigsdagstidenden, hvor man vil kunne finde, hvad jeg har sagt. Jeg har ikke udtalt noget Saadant som, at man stod frit overfor dette Spørgsmaal. Det er jo heller ikke det, der er Spørgsmaalet, om det er ny Ret. Min Mening er, at det er gammel Ret, at det altid har været saaledes, og det følger jo ogsaa af sig selv, at Høiesteret ikke kan udtale Andet end, hvad der alt er Ret. Søvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind herpaa, men nøies med min Henvisning til Rigsdagstidenden — jeg vedkjenner mig ikke Andet end, hvad der staar, og ikke de Slutninger, som Andre maatte uddrage deraf.

Derneft skal jeg med Hensyn til det Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem for Njøbenhavns Iste Valgkreds (G. F. Larsen), kun udtale: Det er jo vel Noget, man ofte siger og kan tage Bifald paa, naar man taler om de Sagkyndiges Upaalidelighed og om, at man ikke kan bygge Meget paa de Sagkyndige, men det er dog alligevel et Argument, som man maa omgaaes med meget stor Forsømmelse. Vi vide jo Allesammen, at Anstuelserne hos de Sagkyndige veyle med Tiderne ligesom hos alle andre Mennesker, og vi vide jo ogsaa, at det særlig gjælder om Væger i allerhøieste Grad, men selv om dette nu end forholder sig saaledes, at Anstuelserne kunne veyle og veyle efter en ikke videre lang Arrættles Forløb, saa er det dog givet, at enhver Tid ikke kan gjøre Andet end at holde sig til sine Sagkyndige paa de Omraader, hvor man overhovedet anerkjenner Sagkyndige. Den ærede Taler staar jo nu for saa vidt noget anderledes; jeg forstod ham nemlig saaledes, at han egentlig ikke vil lægge nogen videre Vægt paa de Sagkyndiges Mening om det sanitære Spørgsmaal, idet han mente, at Spørgsmaalet burde afgjøres efter helt andre Hensyn, at det var det moralske Hensyn, som burde gives Fortrinet, selv om de sanitære Betragtninger gik i en anden Retning. Derfor nævner jeg ikke dette særlig overfor den ærede Rigsdagsmands Betragtning, men gjør blot i Almindelighed opmærksom paa, at det ikke er et Argument, man kan saaledes bruge, at de Sagkyndiges Meninger skifte med Tiden, thi lige saa sandt som dette er, lige saa sandt er det ogsaa, at enhver Tid maa blive staaende ved, hvad dens bedste sagkyndige Kræfter